

bruges til koncerter, f.eks. med Sjællands Symfoniorkester osv., altså at koncertsalen, der slet ikke er åbnet for, kan blive en anden?

Jeg blev grundigt belært om forleden dag, at jeg havde misforstået det hele, fordi jeg troede, det var det, der stod i forliget. Så det er derfor, jeg nu spørger så indtrængende, jeg kan. Jeg vil også gerne have svar på bindingen til Danmarks Radio: Kan den konservative ordfører ikke love mig, at vi får et operahus – det så jeg gerne – og at det operahus, han slås for, ikke er et, der på forhånd er bundet til at skulle være et kombihus, altså en kombisal? Så har vi igen ikke nogen operascene i Danmark, hvis det bliver sådan, det lander.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg tror, at man skal være påpasselig med at love noget i politik. Det tror jeg andre politikere er kommet meget galt af sted med, så det vil jeg heller ikke indlede mig på.

Men jeg kan godt tilsige, at det, som Det Konservative Folkeparti arbejder for og kæmper med og som har været vores intention, er, at det skal være et 2-sals-system, og det synes jeg sådan set er glimrende nok, at operasalen skulle være til operaen og koncertsalen skulle være til symfonikerne.

Men det er jo en diskussion, som vi skal i gang med, og som undersøgelser nu vil pege på, hvordan kan lade sig gøre økonomisk, driftudgiftsmæssigt, kunstnerisk osv. Og jeg har tiltro til, at man i forligskredsen er helt enig om, at man drøfter det på en god og saglig og konstruktiv måde, sådan som vi jo også gjorde, da vi fandt frem til denne her aftale. Og det er jeg helt sikker på at vi finder frem til en hurtig aftale om. Det kan jeg mærke på den stemning, der er blandt ordførerne.

Margrete Auken (SF):

For SF er Det Kongelige Teater vigtigt, hvad enten vi nu kommer der selv eller glæder os over, at andre gør det, eller bare over, at det er der. Danmark sætter pris på scenekunst til at give os indsigt i, hvem vi og vores folk er, hvor vi kommer fra, hvor vi skal hen, og hvad meningen med det hele er; men også til at give os store stunder til glæde, til opmærksomhed og til at få nye kræfter.

Siden Det Kongelige Teater blev til, har skuespillet udviklet sig mange andre steder også –

heldigvis da. Bare i København er der mange og mange forskellige gode skuespilscener, mens balletten og især operaen har deres væsentligste udfoldelse på Det Kongelige Teater. Men her må de deles om en enkelt scene, der ikke en gang er tænkt som operascene. De fleste danskere tænker dog først og fremmest på Det Kongelige Teater som scenen for skuespillet. Operaen og balletten bliver i denne her proces let stedbørn.

Fagfolk ved godt, den er gal. I Planudvalgets betænkning fra 1960'erne konkluderede man, at skuespillet kunne få udmærkede sceneforhold med en forbedret Gamle Scene og opførelsen af en intimszene – dengang havde ingen sans for Stærekassen, den skulle bare væk – mens man erkendte, at Gamle Scenes akustiske forhold aldrig kunne blive gode til opera og ballet, hvorfor der skulle opføres en rigtig operascene.

Af en eller anden grund gik sagligheden i teatrets ledelse og ministeriet fløjten og har været væk siden. Skønt ingen musikkyndig har anfægtet den akustiske kritik af Gamle Scene, der skyldes vores fremmeste ekspert, Fritz Ingerslev, har optagetheden af skuespillet domineret så vel Kulturministeriet som teatrets ledelse siden. Det var det, der skulle have nye scener, så kunne operaen og balletten blive, hvor de var.

Ombygningen i 1985 var politisk bestemt til at følges op af byggeriet af nye skuespilscener; men det er vigtigt at vide, at selve ombygningen ikke specielt var på operaen. Man gjorde Gamle Scene teknisk moderne og optimerede transportvejene i hele teaterhuset, en forbedring, der fungerer godt.

Men til musikteater dur Gamle Scene stadig væk ikke. Når orkesteret dæmper sig, og sangerne synger kraftigt til, kan man høre sangen, men rigtigt kønt kommer det ikke til at lyde. Og mange operaer kan ikke opføres med den originale besætning i orkesteret. Der er for lidt volumen, og efterklangen er for kort; og de skavanker kan man ikke ombygge sig ud af.

I ministerens redegørelse står der: Det er afgørende at holde fast i, at holdbare bygningsmæssige og organisatoriske løsninger skal findes på grundlag af teatrets visioner og ikke omvendt. Det er glimrende sagt. Men lever ministeren selv op til det? Jeg synes det i grunden ikke. Men hendes insisteren på, at kunstarterne skal forblive samlet, virker styrende for både det bygningsmæssige og det kunstneriske.